După eliminarea echipei Steaua din C.C.E.

CARTE DE VIZITĂ NEONORATĂ

Am în față blocnotesul cu însemnări de la meciul retur **Spartak Trnava-Steaua,** diverse declarații după acel 4—0, cronicile apărute în ziarele locale. Toate duc la o singură concluzie pe care am mai formulat-o în corespondența trimisă de la fața locului : **Am fost eliminați de o echipă de talie europeană ai cărei jucători își cunosc bine meseria. Aici nu poate exista nici un dubiu.** De altfel, partida de la București, mai ales desfășurarea reprizei a doua, avertiza echipa Steaua și pe iubitorii fotbalului din țara noastră că evadarea din campionatul nostru și confruntarea pe plan internațional trebuie privită cu circumspecție. Ne-am obișnuit atît de mult să repetăm acest adevăr încît ne-am și plictisit de el

Bogata prezentare a echipei noastre campioane, făcută de amabilele gazde din Trnava în programul special editat, publicarea palmaresului ei de aur, cu victorii asupra echipelor Borussia Dortmund, Arsenal Londra, Lutton Town, Internazionale Milano, Vasco da Gama și cu alte formații de valoare, aveau semnificația unei veritabile cărți de vizită care se cerea onorată, într-un fel. Dar cît de departe a fost evoluția jucătorilor bucureșteni în acea zi de toamnă bacoviană !

ROMÂNII AU UITAT DE ADAMEC !

Această remarcă a fost împărtășită de toți cronicarii cehoslovaci de specialitate, remarcă ce se adaugă motivelor eșecului explicate de subsemnatul cititorilor revistei noastre. **Adamec,** golgeterul campionatului cehoslovac, vedeta reprezentativei naționale și idolul echipei din Trnava, jucătorul cu dinamită în piciorul stîng (așa spun ziariștii) s-a mișcat liber (de neînțeles !) pe toată suprafața terenului, creîndu-și — și cu ajutorul coechipierilor — cele mai ideale poziții de gol. Nici vorbă de marcaj strict „om la om", sau în zonă ! Am avut impresia, la un moment dat, că asistăm la un veritabil exercițiu de tras la poartă, așa de „menajat" a fost acest **Adamec.**

Dar partida de la Trnava ne-a arătat (pentru a cîta oară în întîlnirile internaționale ?) ce înseamnă activitatea laborioasă în teren a fotbaliștilor, circulația rapidă cu și fără balon, demarcajul acestora, spiritul de anticipație în joc. **Kabat, Martincovic, Kuna,** mijlocașul **Hrusecky,** fundașul **Dobias,** ca să nu mai vorbim de **Adamec,** au servit o adevărată lecție de fotbal modern. Să luăm numai un amănunt, dacă se poate numi așa. În fazele de atac și de gol în fața porții lui **Suciu** se aflau aproape cu regularitate 5—6 jucători de la Spartak, în timp ce la poarta lui **Gerik** rareori puteau fi văzuți 1—2 atacanții bucureșteni. S-ar putea motiva că prudența ne-a obligat la o asemenea tactică. Just ! Dar atunci cum se explică cele 4 goluri primite, ca urmare a unei apărări dezorientate ?

CINE SUFERĂ PENTRU ECHIPĂ

Aparent, întrebarea pare lipsită de importanță. Inexact, însă. Iată de ce. După eșec, la cabine și seara la hotel, am încercat să investighez starea de spirit a jucătorilor. Am fost deziluzionat. Numai vechea gardă — **Constantin,** în special, **Jenei, Creiniceanu** și, pe ici pe colo, unii mai maturi — afișa cu sinceritate tristețea înfrîngerii. Într-un cuvînt, sufereau pentru acel scor dezonorant, purtau cu greu povara unei replici cu mult sub așteptări. Restul, parcă și uitase de evoluția lor nesatisfăcătoare. **Constantin** ne declara seara, la hotel, cu amărăciune : **„Nu se mai poate așa ! Atîta timp cît unii fotbaliști din generația actuală nu dovedesc pasiune pentru acest sport, nu dovedesc seriozitate în pregătire, soccerul românesc va bate încă multă vreme pasul pe loc. Este o mentalitate foarte dăunătoare pentru care se impun măsuri aspre".** Foarte adevărat ! La urma urmei, oricît de priceput s-ar dovedi un antrenor, el nu va putea realiza mare lucru dacă elevii săi nu înțeleg să se dedice cu trup și suflet sportului pe care l-au îmbrățișat. Acest lucru s-a observat și duminică în meciul cu Crișul, meci care a elucidat și el în bună măsură, necalificarea echipei Steaua în turul următor al „Cupei campionilor europeni".

Pentru a pune punct comentariului nostru, am să redau pe scurt unele aprecieri formulate în rubrica de sport a ziarului „Pravda" din Bratislava : **„O altă echipă europeană s-ar fi arătat mult mai dîrză și mai tenace pentru a păstra avantajul luat la București... Steaua a fost la Trnava un adversar comod... Pe Adamec l-au ajutat și apărătorii adverși, nimeni nu s-a ținut scai de el pentru a-l împiedica să concretizeze... Nu se știe dacă în turul următor vom avea șansa de a întîlni un asemenea adversar ca Steaua"** (sorții au contrazis prezicerile ziarului cehoslovac, deoarece Spartak va întîlni în turul doi al C.C.E. pe campioana Finlandei — n.n.).

Cît de mult spun toate aceste aprecieri ! Hai să reflectăm, cu maximum de seriozitate, asupra fiecărui cuvînt, lăsînd la o parte acele situații excelente, ivite pe stadionul din Trnava care, să admitem, puteau să dea o altă turnură meciului. De ce să ne ascundem după deget. Ineficacitatea, ca și greșelile comise în apărare, nu înseamnă nesănsă ci este o rezultantă a superficialității în pregătire.

Stelian TRANDAFIRESCU

TRNAVA, min. 76 : **Adamec,** complet nemarcat, șutează nestingherit în gol, după două greșeli consecutive făcute de apărătorii echipei **Steaua.** Este 3—0 pentru **Spartak.**

Iosif PETSCHOVSCHI

S-a stins din viață cel care a fost **Iosif Petschovschi.** Cel care și-a închinat ani din viață fotbalului drag. Cel a cărui simplă apariție pe teren stîrnea aplauze, iar demonstrația de virtuozitate, admirație în tribune. Cel care a fost idolul multor generații de tineri jucători. Simbol al dragostei și dăruirii pentru fotbal. Exemplu de muncă și modestie. Figură reprezentativă a fotbalului nostru. Un nume în fotbalul continental. Și primul Maestru emerit al sportului din soccerul românesc.

Petschovschi a murit, lăsînd în urmă regrete profunde, unanime, iar cei care l-au cunoscut, apreciat și iubit îi vor păstra neșters-să imaginea în inimile lor. Un om și un fotbalist ca Petschovschi nu poate fi uitat.

★ ★ ★

Produs al vestitei școli pe care o întruchipa „Chinezul" din deceniul al treilea, blondul **Petschovschi** — care văzuse lumina zilei la 2 iulie 1921 în Timișoara — avea să parcurgă foarte rapid treptele măiestriei, grație talentului și marii lui dorințe de afirmare, ambiției de a munci pînă la epuizare la antrenamente. Și satisfacțiile n-au întîrziat. A ajuns în prima echipă la vîrsta junioratului, Libertatea Oradea — I.T.A. (devenită apoi Flamura roșie U.T.A. și U.T.A.) — C.C.A. — U.T.A. au înscris-semnat puține dar puternice etape de afirmare a unui jucător de mare clasă, om de bază al echipei, căreia îi închina tot talentul, toate resursele sale fizice, tehnice și morale. Purtător de 32 de ori al tricoului reprezentativei, el a luptat cu toată ardoarea pentru reprezentarea cu cinste a culorilor naționale. Ultima oară a jucat în echipa României în 1958, la vîrsta de 37 de ani. Activitatea de jucător și-a încheiat-o la U.T.A., clubul pe care-l îndrăgise atît de mult.

MEMENTO

La Arad, cu un sfert de oră înaintea finalului primei reprize, tribuna a fremătat lung. O undă de durere și resemnare o traversa pe ea, care a avut bucuria să admire în anii de glorie, omul a cărui dispariție cineva o anunțase chiar în clipa aceea, cu voce impuținată de emoție. Murise Petschovschi...

Jucătorii U.T.A.-ei au reluat jocul cu banderola de doliu la mîna stîngă, sub privirile neconsolate a 11 000 de spectatori. Printre ei, ca de obicei, Capaș, Farmati, Mercea, Vass, pe banca antrenorilor, tot ca de obicei, Dumitrescu III și Reinhardt, vechi coechipieri ai marelui Petschovschi.

Am intervenit, știm, dureros și am cerut un ciob din oglinda prețioasă a amintirilor legate de cunoștința lor comună și de demult. Sub povară și spontan, adevărurile sînt totdeauna depline. Iată-le :

ANDREI MERCEA : „Am fost mulți ani colegi de echipă. Camaraderia noastră a continuat și după abandonarea fotbalului. Ne despărțea doar un gard, fiind vecini, ne unea însă o prietenie sinceră, cimentată în ultimul timp de o pasiune comună : pescuitul. Ca fotbalist mă abțin să-l mai comentez ; s-a caracterizat singur. Ca om, pot da asigurarea, că era întruchiparea corectitudinii și a echilibrului moral".

MOISE VASS : „Acum trei săptămîni, l-am văzut pentru ultima dată. Viitorul îl prevestea, fără să-l preocupe însă. S-a interesat despre foștii coechipieri, mi-a vorbit mult despre familia sa".

IOSIF CAPAȘ : „Am jucat alături, la U.T.A., 10 ani de zile, după care mi-a devenit antrenor. A fost un nobil exemplu în toate privințele. Am convingerea că și-a neglijat viața particulară de dragul acestui sport căruia i s-a dedicat cu trup și suflet".

N. DUMITRESCU : „A fost o mare voință, o mare energie, o flacără în devotamentul său. Îmi amintesc că în 1947, într-un meci cu Spartak Subotița, fracturîndu-și clavicula, a continuat să joace cu un braț lipit de trup. Cinci ani mai tîrziu a repetat performanța într-o întîlnire cu Universitatea Cluj".

ZOLTAN FARMATI : „Calitate umană excepțională, talent fotbalistic ieșit din comun. Era simpatic, indatoritor și sensibil. Un admirabil coleg, un neprețuit prieten".

Părăsind cabina, pe MIRCEA PETESCU, bucuria victoriei nu-l mai luminează ca de obicei. „A fost idolul meu pe vremea cînd îmi lipeam nasul pe gardul terenului. Am avut peste ani, onoarea să-i fiu coechipier, fără a înceta să mă consider învățăcelul lui. Pe tineri i-a ajutat întotdeauna cu plăcere și răbdare, pierdea ore întregi pentru a ne destăinui din secretele lui împărtășite cu atîta har, dar atît de greu de deprins. Cînd el avea aproape 40 de ani, eu și Pîrcălab aveam 18, dar mărturisesc cu jenă că el alerga pe teren de două ori mai mult decît noi".

Un ceas mai tîrziu, la catafalcul lui Iosif Petschovschi, Capaș, Mercea, Farmati, bărbați vajnici, călîți pe meterezele luptei sportive, ei care au înfruntat vînturile marilor succese și micilor decepții, ascundeau cu stîngăcie o lacrimă de durere. Afară, în pragul porții, un băiețel de 12 ani, Ion Sima, vecinul lui Petschovschi și fost tovarăș de „miuță", în priviri cu inconștiența și intuiția vîrstei în fața marilor drame, veghea cu o minge de fotbal roasă, în brațe. O minge de fotbal, amuțită și consternată.

REP.

NOUL COLEGIU CENTRAL AL ARBITRILOR INTRĂ ÎN ACȚIUNE...

■ În componența sa, numai foști „cavaleri ai fluierului" ■ 17 octombrie : conferința arbitrilor divizionari ■ Delegări bilunare făcute de către două comisii ■ Revizuirea lotului republican de arbitri

— Interviu cu IANCU CEAUREANU, președintele colegiului —

— Vă rugăm să prezentați cititorilor noștri, noul Colegiu central al arbitrilor.

— În ultima ședință a Biroului federal (4 octombrie) a fost aprobată următoarea componență a Colegiului : **Iancu Ceaureanu** — președinte ; **Emil Kroner** — vicepreședinte ; **Emil Bogea** — secretar și **George N. Gherghe, D. Bărbulescu, T. Firan, C. Mitran, Gh. Dulea, D. Ionescu-Țope** (Ploiești) — membri.

După cum vedeți, în afara tovarășilor **Bogea** și **Gherghe,** toți ceilalți sînt noi în această funcție. Să raportăm însă noutatea la componența vechiului colegiu, întrucît toți sînt arbitri reputați, ce-i drept acum „pensionari", dar cu vechi state de serviciu în slujba fotbalului românesc.

— Alegerea actualului Colegiu central vine într-o perioadă cînd problema arbitrajului a căpătat nuanțe acute, des criticabile. Ce intenționează, deci, colegiul să întreprindă în acest context ?

— Nu vom acorda niciodată înțelegere arbitrilor care în teren înjură jucătorii sau cad în extrema cealaltă, discutînd la modul : **„Măi, cutare, tocmai mie să-mi faci una ca asta ? !".** De asemenea, nu vom fi de acord cu acei arbitri care tolerează accesul oricui în cabine, justificîndu-se în fața trimișilor echipelor. Consider că autoritatea arbitrilor, problemă-cheie, trebuie să pornească de la principiul : **„Exigent cu tine însuți, apoi cu ceilalți".** Colegiul este hotărît să nu admită pe viitor ingerințele cluburilor în conducerea directă a jocurilor, în delegările arbitrilor. **In acest sens, Colegiul central va revizui lotul republican de arbitri, astfel încît la începutul returului să-l avem definitivat pe baza a două elemente esențiale : experiența arbitrilor reputați și promovarea tinerilor cavaleri ai fluierului care și-au dovedit capacitatea în categoriile inferioare.** Pentru a valorifica din plin capacitatea arbitrilor noștri (evitînd, deci, solicitarea arbitrilor străini), **vom folosi** înaintea fiecărei reluări a campionatului, **sistemul de recuzare** pentru ca într-adevăr să putem promova în delegări principiul acordului între echipe. Și, bineînțeles, că un arbitru care va fi recuzat de 7 echipe (avem și asemenea cazuri !), nu va mai fi inclus în lotul republican.

Delegările se vor efectua de către două colective (unul pentru Diviziile A, B și tineret-rezerve, iar celălalt pentru Divizia C) **pe cîte două etape de campionat, urmînd însă ca cei care nu au prestat arbitraje corespunzătoare în perioada respectivă, să fie înlocuiți prin arbitri din lotul de rezervă.** Vom mai delega și observatori speciali din partea Colegiului central pentru a referi asupra unor arbitraje.

În ceea ce privește sancționarea arbitrilor care au greșit, **opinez pentru evitarea popularizării pedepselor,** tocmai în scopul de a nu știrbi autoritatea arbitrului în fața jucătorilor. Evident însă, că cei în cauză nu vor mai fi delegați pe o anumită perioadă de timp.

Reeditînd regulamentul de joc, cu ultimele modificări ale F.I.F.A. (este deja tipărit) îl vom difuza nu numai arbitrilor ci și în rîndul publicului.

— Credeți că în recrutarea lotului republican de arbitri, categoria foștilor jucători de performanță va avea o pondere însemnată?

— Recent, **Alex. Caricaș** s-a declarat total nemulțumit că a fost delegat la un meci divizionar C, deși are o vechime de doi ani. Toți foștii arbitri din actualul Colegiu central au avut însă o „ucenicie" care a depășit cu mult pe cea a lui Caricaș, pînă au promovat în prima categorie, ca să nu mai vorbim de obținerea ecusonului F.I.F.A. Iar regretatul **Denis Xifando** a fost un excelent arbitru, fără să fi fost jucător de performanță.

— Care va fi prima acțiune a noului Colegiu central de arbitri ?

— La 17 octombrie va avea loc conferința arbitrilor divizionari la care va fi prezentat un referat bazat pe realitatea campionatului. De aci vom trage și concluziile necesare pentru perioada următoare.

Interviu consemnat de
Paul SLAVESCU